

[Bjørn Westh]

de sidste år, for 1½ mia kr. fra forrige år blev i hvert fald klaret med besparelser andre steder inden for industriministeriets område.

I det debatoplæg om vækst og omstilling, regeringen har udsendt, er der imidlertid en interessant iagttagelse. Regeringen skriver på side 1 i kapitel 1, at »dansk industri klarede sig relativt godt gennem 1970erne«. Det passer ikke særlig godt med fru Grethe Fenger Møllers beskrivelse af, at socialdemokratiet kun interesserer sig for den offentlige sektor, når man ligefrem selv her siger, at dansk industri klarede sig godt, da vi havde de socialdemokratiske regeringer, men det er rent faktisk det, der står.

Jeg må opfatte regeringens plan, som om man vil genoprette industripolitikken på en sådan måde, at man kommer tilbage til den aktive industripolitik, der blev ført under den socialdemokratiske regering, og som også gav resultater.

Regeringens politik har hidtil været, at den gennem tvangsindgreb og gennem nedskæringer har prøvet at skaffe overskud i virksomhederne, og hvis det så bare skete, ville det hele gå af sig selv. Men det gør det ikke. Det er jo ikke sket. Vi har tabt markedsandele, produktiviteten er faldet, og investeringerne har ikke været tilfredsstillende på trods af de meget store overskud.

Jeg opfatter regeringens plan på den måde, at nu erkender regeringen denne fejlslagne politik, at denne laden stå til ikke længere slår til. Regeringen er nu klar over, at en mere målrettet, selektiv – for at bruge et grimt ord i regeringens øre – indsats er nødvendig. Derfor taler regeringen nu om vækstpunkter, der skal udvælges. Derfor taler regeringen nu om mere samarbejde mellem den offentlige sektor og den private sektor. Det er vi enige i. Det betyder for os også, at den private sektor og den offentlige sektor skal have mulighed for i fællesskab at markedsføre sig og producere. Det er faktisk det modsatte af privatisering.

Vi håber, at regeringens plan denne gang er mere end bare de smarte ord og de rigtige udtryk, at der virkelig er tale om et holdningsskifte. Men vi er skeptiske over for det. Hvorfor? Fordi regeringen i sin handlingsplan omtaler Eureka, det store forskningsprogram i Europa, og afsætter 20 mill. kr. om året til Eureka, når vi ved, at man til f.eks. Sukkerfabrikkernes membranforsk-

ningsprogram, der er et dansk-fransk projekt, der koster flere hundrede millioner kroner, men er et virkelig fremtidsorienteret projekt, kun sætter lidt af. Man kan bare læse i avisen i dag, at ledende erhvervsfolk siger, at det er noget pjat med de små beløb.

Brusvang (CD):

Jeg taler som CD-privatist, ikke fordi jeg tror, jeg ikke er i overensstemmelse med mit parti.

Der er to elementer i den debat, vi har haft, jeg gerne vil kommentere og måske sige endnu stærkere.

Det ene drejer sig om det kontrære folketingsflertal på det udenrigspolitiske felt. Det er min personlige opfattelse, at der endnu ikke er vedtaget noget, der rækker ved vort NATO-medlemskab, og jeg tror heller ikke, at det reelt har nogen betydning for de amerikanske beslutningstagere, der, som jeg har sagt før, ved alt om dansk inden- og udenrigspolitik.

Der er ét faremoment, jeg meget gerne vil trække frem og understrege. Selv om den amerikanske medieverden vel ikke følger alle danske begivenheder i detaljer, vil man på et eller andet tidspunkt blive opmærksom på de mange nålestik. Hvis der gentagne gange i de amerikanske medier sker en bearbejdelse af de amerikanske vælgere og de amerikanske skatteborgere med det indhold, at Europa, specielt et land som Danmark, i virkeligheden ikke har forsvarsvilje og vilje til at betale, hvad det koster at anvende de våben, der skal til, så kan det meget nemt komme dertil, at den amerikanske skatteyder siger: hvorfor skal vi så betale? Selv om de amerikanske beslutningstagere ikke umiddelbart lader sig påvirke af, hvad vi vedtager, kan de ikke undgå at lade sig påvirke af, hvad deres vælgere mener, og man kan komme i den efter min mening katastrofale situation, at de amerikanske beslutningstagere bliver nødt til at reducere de amerikanske styrker i Europa. Hvis der sker en reduktion eller i værste fald en tilbagetrækning af de ca. 300.000 mand, amerikanerne har placeret i Europa, vil jeg anse det for en fundamental sikkerhedsrisiko for Europa. Det vil simpelt hen hasardere Europas fremtid.

Jeg vil gerne vedkende mig, at denne lærdom ikke er en, jeg selv har fundet på. Det